

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 7Sžo/73/2016
Identifikačné číslo spisu: 1014202142
Dátum vydania rozhodnutia: 28.02.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Zdenka Reisenauerová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:1014202142.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobkyne: Q. G., miesto podnikania X. E. XXX/XX, J., IČO: 46499741, zastúpená: Vojčík & Partners, s.r.o., Rázusova 28, Košice, proti žalovanému: Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny Slovenskej republiky, Špitálska 4, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 17097/2014-M_OOP-2 zo dňa 06.11.2014, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/283/2014-123 zo dňa 19. januára 2016, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 5S/283/2014-123 zo dňa 19. januára 2016 z r u š u j e a v e c m u v r a c i a n a d'alsie konanie.

Odôvodnenie

1.

Krajský súd v Bratislave rozsudkom, č. k. 5S/283/2014-123 zo dňa 19. januára 2016 podľa ust. § 250j ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 17097/2014-M_OOP-2 zo dňa 06.11.2014, ktorým rozhodol v časti týkajúcej sa odobratia oprávnenia tak, že odvolanie účastníka konania zamietol a rozhodnutie Národného inšpektorátu č. 4/2014/2.2/MH/O, nip/2014/08487, AK/2014/05692 zo dňa 25.07.2014 o odobratí oprávnenia č. VVZ-0010/12-08.1 vydané dňa 23.01.2012 na vykonávanie výchovy a vzdelávania zamestnancov na obsluhu vybraných stavebných strojov a zariadení potvrdil. Časť výroku napadnutého rozhodnutia, ktoré ustanovuje účastníkovi konania povinnosť doručiť originál oprávnenia č. VVZ-0010/12-08.1 vydané dňa 23.01.2012 na vykonávanie výchovy a vzdelávania zamestnancov na obsluhu vybraných stavebných strojov a zariadení na NIP do 15 dní odo dňa doručenia napadnutého rozhodnutia zmenil takto: „Fyzická osoba: Q. G., X. mája XXX/XX, XXX XX J., IČO: 46 499 741 je povinná doručiť Národnému inšpektorátu práce, Masarykova 10, 040 01 Košice, originál oprávnenia č. VVZ-0010/12-08.1 vydaného Národným inšpektorátom práce dňa 23.01.2012 na vykonávanie výchovy a vzdelávania zamestnancov na obsluhu vybraných stavebných strojov a zariadení, do 15 dní

odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia.“ O trovách konania rozhodol krajský súd podľa ust. § 250k ods. 1 O.s.p., tak, že neúspešnej žalobkyni ich náhradu nepriznal.

Krajský súd z obsahu administratívneho spisu zistil, že žalobkyňa doručila dňa 11.01.2012 prvostupňovému správneému orgánu Žiadosť o vydanie oprávnenia na výchovu a vzdelávanie v zmysle § 27 ods. 4 zákona č. 124/2006 Z. z. o bezpečnosti a ochrane zdravia pri práci a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zák.č.124/2006 Z. z.) na skupinu 08 Bezpečnosť a ochrana zdravia pri práci so stavebnými strojmi a zariadeniami, 08.1 Výchova a vzdelávanie zamestnancov na obsluhu vybraných stavebných strojov a zariadení pre odborného zástupcu a školiteľa Ing. E. G., ktorého prílohami okrem iného bola aj pracovná zmluva zo dňa 05.01.2012 uzavretá medzi Zamestnávateľom: Q. G., miesto podnikania: X. mája XXX/XX, XXX XX Sobrance a zamestnancom: Ing. E. G., bytom X. E. XXX/XX, XXX XX J., na dobu neurčitú; osvedčenia vydané E. G. č. 109/2004, č. ABT-001264-06, č. VVZ-0902/07-08.1, č. 9300.

Žalobkyni bolo vydané Oprávnenie na vykonávanie výchovy a vzdelávania v oblasti ochrany práce č. VVZ-0010/12-08.1, ktoré jej bolo zaslané prvostupňovým správneým orgánom prípisom zo dňa 23.01.2012.

Dňa 28.03.2014 obdržala žalobkyňa Protokol o výsledku inšpekcie práce, ktorá bola vykonaná podľa § 7 ods. 3 písm. a/, f/ v nadväznosti na § 13 ods. 2 a § 14 zákona č. 125/2006 Z. z. o inšpekcii práce a o zmene a doplnení zákona č. 82/2005 Z. z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len zák. č. 125/2006 Z. z.) v dňoch 05.12.2013, 21.01., 24.01., 04.02., 18.02., 26.02., 28.02., 21.03. a 25.03.2014, č. IBB-1-27-2.2/P-A22-14 zo dňa 25.03.2014. Dňa 04.04.2014 obdržal prvostupňový správny orgán Vyjadrenie k uvedenému Protokolu. Dňa 25.04.2014 obdržala žalobkyňa Dodatok k Protokolu č. IBB-1-27-2.2/P-A22-14 zo dňa 25.03.2014.

Dňa 25.04.2014 bol prvostupňovým správneým orgánom vydaný Návrh na odobratie oprávnenia na VáVZ na základe vykonanej kontroly a zistených nedostatkov školiaceho strediska: Q. G. X. E. XXX/XX J., v zmysle § 7 ods. 3 písm. g/ zákona č. 125/2006 Z. z..

Dňa 11.06.2014 obdržala žalobkyňa od prvostupňového správneho orgánu Oznámenie o začatí správneho konania, v ktorom sa uvádza, že kontrolou boli zistené nedostatky, ktorými účastník konania neplní povinnosti vyplývajúce z ust. § 27 ods. 13 písm. b/, d/ zákona č. 124/2006 Z. z. v tom, že vykonával oboznamovanie zamestnancov - opakované školenia, pričom opakované školenie nemá schválené v projekte výchovy a vzdelávania. Taktiež bolo zistené, že účastník konania nevedol záznamovú knihu o výchovných a vzdelávacích aktivitách v súlade s § 4 ods. 2 písm. b/, e/ vyhl. č. 356/2007 Z. z.. Účastník konania nevyhotovil písomný záznam o priebehu záverečného overovania vedomostí v súlade s § 3 ods. 3 písm. a/ až e/ vyhl. č. 356/2007 Z. z.. Školiteľ nemal platný doklad o odbornej spôsobilosti z dôvodu neabsolvovania aktualizáčnej odbornej prípravy, čo nie je v súlade s požiadavkou § 27 ods. 13 písm. b/ zákona č. 124/2006 Z. z. v nadväznosti na § 27 ods. 4 písm. a/ bod 2 zákona č. 124/2006 Z. z. účastník konania konal pri výchove a vzdelávaní v rozpore s uvedenými ustanoveniami zákona č. 124/2006 Z. z., čo je dôvodom na odobratie oprávnenia na výchovu a vzdelávanie v zmysle ust. § 27 ods. 14 písm. a/ zákona č. 124/2006 Z. z.. Žalobkyňa sa podaním doručeným prvostupňovému správneému orgánu dňa 18.06.2014 vyjadrila k Oznámeniu o začatí správneho konania, v ktorom nesúhlasila s neplnením povinností podľa ust. § 27 ods. 13 písm. b/, d/ zákona č. 124/2006 Z. z., ust. § 27 ods. 13 písm. d/ v spojení s § 4 ods. 2 písm. b/, e/ vyhl. č. 356/2007 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti o požiadavkách a rozsahu výchovnej a vzdelávacej činnosti, o projekte výchovy a vzdelávania, vedení predpísanej dokumentácie a overovaní vedomostí účastníkov výchovnej a vzdelávacej činnosti (ďalej len vyhl. č. 356/2007 Z. z.), ust. § 3 ods. 3 písm. a/ až e/ vyhl. č. 356/2007 Z. z. a zároveň pripojila prílohy: Preukaz obsluhy stavebných strojov zo dňa 14.05.2014, Osvedčenie zodpovednej osoby o absolvovaní aktualizáčnej odbornej prípravy (lektor stavebných strojov) zo dňa 30.10.2007 vrátane potvrdenia o absolvovaní aktualizáčnej odbornej prípravy zo dňa 19.09.2012, Dokument s označením „Preukaz“ ev. č. AOP/01/2012/STG zo dňa 20.10.2012, Osvedčenie o absolvovaní aktualizáčnej odbornej prípravy - stavebné stroje skupiny: 4, 9, 10 zo dňa

20.10.2012.

Dňa 25.07.2014 vydal prvostupňový správny orgán rozhodnutie č. 4/2014/2.2/MH/O, níp/2014/08487, AK/2014/05692, ktorým podľa § 27 ods. 14 písm. a/, b/ zákona č. 124/2006 Z. z. odobral žalobkyni oprávnenie č. VVZ-0010/12-08.1 vydané 23.01.2012 na vykonávanie výchovy a vzdelávania zamestnancov na obsluhu vybraných stavebných strojov a zariadení, zároveň uložil žalobkyni povinnosť do 15 dní odo dňa tohto rozhodnutia doručiť NIP, Košice, originál oprávnenia č. VVZ-0010/12-08.1 zo dňa 23.01.2012.

Dňa 13.08.2014 obdržal prvostupňový správny orgán odvolanie žalobkyne proti rozhodnutiu č. 4/2014/2.2/MH/O, níp/2014/08487, AK/2014/05692 zo dňa 25.07.2014.

Žalovaný napadnutým rozhodnutím zo dňa 06.11.2014, ktoré obdržala žalobkyňa dňa 10.11.2014, rozhodol tak, že v časti týkajúcej sa odobratia oprávnenia odvolanie účastníka konania zamieta a rozhodnutie NIP č. 4/2014/2.2/MH/O, níp/2014/08487, AK/2014/05692 zo dňa 25.07.2014 o odobratí oprávnenia č. VVZ-0010/12-08.1 vydané dňa 23.01.2012 na vykonávanie výchovy a vzdelávania zamestnancov na obsluhu vybraných stavebných strojov a zariadení potvrdzuje. Časť výroku napadnutého rozhodnutia, ktoré ustanovuje účastníkovi konania povinnosť doručiť originál oprávnenia č. VVZ-0010/12-08.1 vydané dňa 23.01.2012 na vykonávanie výchovy a vzdelávania zamestnancov na obsluhu vybraných stavebných strojov a zariadení na NIP do 15 dní odo dňa doručenia napadnutého rozhodnutia zmenil takto: „Fyzická osoba: Q., IČO: 46 499 741, je povinná doručiť Národnému inšpektorátu práce, Masarykova 10, 040 01 Košice, originál oprávnenia č. VVZ-0010/12-08.1 vydaného Národným inšpektorátom práce dňa 23.01.2012 na vykonávanie výchovy a vzdelávania zamestnancov na obsluhu vybraných stavebných strojov a zariadení, do 15 dní odo dňa nadobudnutia právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

Prvostupňový správny orgán a žalovaný odôvodnili svoje rozhodnutia tým, že zo strany žalobkyne za najväznejší nedostatok zistený pri inšpekcii vykonanej u žalobkyni považovali nedodržanie ust. § 27 ods. 13 písm. a/, b/ v nadväznosti na § 27 ods. 6 zákona č. 124/2006 Z. z. a to nedodržanie oznamovacej povinnosti o zmene podstatných náležitostí pracovnej zmluvy zo dňa 05.01.2012 a nedodržanie povinnosti spĺňať pri výchove a vzdelávaní podmienky ustanovené zákonom č. 124/2006 Z. z., z dôvodu, že žalobca nedisponoval odborným zástupcom v pracovnom pomere v čase od vydania Oprávnenia, t. j. od 23.01.2012 do 23.05.2014.

Žalobkyňa s týmito závermi žalovaného nesúhlasila a uviedla, že kompetencia rozhodovať o existencii alebo neexistencii pracovného pomeru medzi žalobkyňou a odborným zástupcom prináleží výlučne súdu, a to v občianskom súdnom konaní. Uvedený nedostatok žalobkyňa odstránila podpísaním štandardnej pracovnej zmluvy medzi žalobkyňou a odborným zástupcom splnením si všetkých zákonných povinností ku dňu 23.05.2014.

Prvostupňový správny orgán a žalovaný ďalej zistili nedostatok pri inšpekcii vykonanej u žalobkyni, a to porušenie § 27 ods. 13 písm. b/ zákona č. 124/2006 Z. z., nakoľko žalobkyňa nemala školiťel'a s odbornou spôsobilosťou na činnosť, na ktorú jej bolo vydané Oprávnenie podľa § 27 ods. 4 písm. a/ v nadväznosti na § 27 ods. 5 písm. a/ uvedeného zákona. Žalobkyňa v čase vydania Oprávnenia preukázala odbornú spôsobilosť školiťel'a predložením dokladov: 2.1 Osvedčenie o absolvovaní kvalifikačného kurzu „STAVEBNÉ STROJE“ pre skupinu 4, 9, 10 č. 109/2004 zo dňa 06.11.2004 vydané Ing. A. H. - Centrum vzdelávania; 2.2 Preukaz obsluhy stavebného stroja - skupina 4, 9, 10 č. 64515 zo dňa 09.11.2004 vydaný Ústavom vzdelávania a služieb s.r.o. Bratislava. Prvostupňový správny orgán počas kontroly u žalobkyni zistil, že odborný zástupca vykonal 3 školenia zamestnancov na obsluhu vybraných stavebných strojov a zariadení v čase 18.06.2012, 15.03.2013, 08.08.2013. Doklady uvedené ako 2.1 a 2.2 boli neplatné, pretože školiťel' neabsolvoval aktualizáciu odbornú prípravu v súlade s § 39 ods. 5 uvedeného zákona do 30.04.2008 a následne každých 5 rokov podľa § 16 ods. 8, teda do 30.04.2013.

Z odôvodnenia rozhodnutia krajského súdu vyplynulo, že ten nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by

odôvodňovali zmenu alebo zrušenie napadnutého rozhodnutia.

Podľa názoru krajského súdu sa žalovaný v napadnutom rozhodnutí vysporiadal so všetkými námietkami žalobkyne, ktoré uviedla v odvolaní zo dňa 12.08.2014. Žalobkyni bolo prvostupňovým správny orgánom na základe splnenia zákonných podmienok podľa § 27 zákona č. 124/2006 Z. z. vydané oprávnenie č. VVZ-0010/12-08.1 na vykonávanie výchovy a vzdelávania zamestnancov na obsluhu vybraných stavebných strojov a zariadení. Pri kontrole vykonanej inšpektorátom práce boli zistené nedostatky, ktoré sú podrobne uvedené v Protokole č. IBB-1-27-2.2/P-A22-14 zo dňa 25.03.2014.

Krajský súd k nesúhlasu žalobkyne s tvrdením žalovaného v rozhodnutí, že žalobkyňa nedisponovala s odborným zástupcom v pracovnom pomere uviedol, že v čase rozhodovania o vydaní príslušného oprávnenia bola táto podmienka splnená, pretože odborný zástupca Ing. E. G. bol v tom čase v pracovnom pomere, mal uzavretú pracovnú zmluvu so žalobkyňou zo dňa 05.01.2012, avšak dodatkom č. 2 k pracovnej zmluve zo dňa 07.02.2012, ktorým sa zmenili podstatné náležitosti pracovnej zmluvy a to tak, že žalobkyňa sa dohodla s odborným zástupcom (svojim príbuzným v priamom rade), že ten nebude poberať žiadnu odmenu za výkon pracovnej činnosti. Táto skutočnosť nebola oznámená Národnému inšpektorátu práce, tým si nespĺnila podmienku § 27 ods. 13 písm. a/ zákona č. 124/2005 Z. z.. Splnenie podmienky pracovného pomeru podľa § 27 ods. 6 zákona č. 124/2006 Z. z. je nevyhnutné na vydanie oprávnenia na výchovu a vzdelávanie, a preto ho inšpektorát práce skúma za každých okolností. Tento nedostatok trval od 07.02.2012 (dodatok k pracovnej zmluve) do 25.03.2014 (Protokol č. IBB-1-27-2.2/P-A22-14). Na základe preukázanej skutočnosti (čo medzi účastníkmi konania je nesporné) predložením pracovnej zmluvy odborný zástupca je v pracovnom pomere so žalobkyňou až od 23.05.2014. Súd sa stotožnil s právnym názorom žalovaného, že posúdenie neexistencie pracovného pomeru v riešenom prípade nepredstavuje rozhodovanie o pracovno-právnom spore medzi zmluvnými stranami, ale konštatovanie porušenia ustanovenia § 27 ods. 6 zákona č. 124/2006 Z. z. prvostupňovým správny orgánom z dôvodu absolútnej neplatnosti právneho úkonu, na ktorú sa prihlíada z úradnej povinnosti.

Z obsahu spisového materiálu žalovaného krajskému súdu vyplynulo, že žalobkyňa v čase od vydania oprávnenia do vykonávania kontroly prvostupňovým správny orgánom nedodrжала podmienky § 27 ods. 13 písm. a/ v nadväznosti na § 27 ods. 6 zákona č. 124/2006 Z. z.. S poukazom na ustanovenie § 2 ods. 1 písm. a/ bod 1 zákona č. 125/200 Z. z. súd nesúhlasil s tvrdením žalobkyne, že rozhodnutiami správnych orgánov došlo k nedodržaniu povinnosti správnych orgánov postupovať v medziach diskrečnej právomoci.

Krajský súd vo vzťahu k nesúhlasu žalobkyne s tvrdením žalovaného v rozhodnutí, že žalobkyňa nedisponovala školiteľom s odbornou spôsobilosťou na činnosť, na ktorú mu bolo vydané oprávnenie podľa § 27 ods. 4 písm. a/ v nadväznosti na § 27 ods. 5 písm. a/ zákona č. 124/2006 Z. z. uviedol, že doklady predložené žalobcom nepreukázali platnosť „Preukazu obsluhy stavebných strojov-skupina 4, 9, 10“ č. 64515, osvedčenie z kvalifikačného kurzu „Stavebné stroje“ pre skupinu: 4, 9, 10 č. 109/2004, preukaz na činnosť „OBSLUHA STAVEBNÝCH STROJOV“ pre skupinu 4, 9, 10 č. AOP/01/2012/STG zo dňa 20.10.2012 vydaný Q. Ing. E. G., podľa vyhl. č. 77/1965 Zb., vyhl. č. 59/1982 Zb. v znení vyhl. č. 484/1990 Zb. a zákona č. 124/2006 Z.z. v znení zákona č. 154/2013 Z. z. a vyhl. č. 3566/2007 Z. z. podpísaný Ing. E. G., je vzhľadom na v tom čase neplatné ustanovenie všeobecne záväzného právneho predpisu, t. j. zákon č. 124/2006 Z. z. v znení zákona č. 154/2013 Z. z., ktorý nadobudol účinnosť dňa 01.07.2013 (preukaz bol vydaný dňa 20.10.2012), považovaný za neplatný v súlade s § 16 ods. 3 písm. c/ zákona č. 124/2006 Z. z., právne účinného v čase vydania preukazu č. AOP/01/2012/STG. Žalobkyňa predložením osvedčenia „Lektor stavebných strojov“ je pre účely preukázania odbornej spôsobilosti školiteľa v zmysle § 27 ods. 4 písm. a/ zákona č. 124/2006 Z. z. nedostačujúce.

Krajský súd sa taktiež nestotožnil s názorom žalobkyne, že odovzdanie Oprávnenia pred momentom právoplatného rozhodnutia o predloženej žalobe je hrubým porušením a zásahom do jej slobody podnikania a do práva vykonávať výchovu a vzdelávanie na základe a v plnom rozsahu v súlade s Oprávnením a samotné vykonanie uloženej povinnosti by spôsobilo závažnú ujmu na strane žalobkyne.

Žalobcovi bolo vydané Oprávnenie

na č. VVZ-0010/12-08.1 vydané dňa 23.01.2012 na vykonávanie výchovy a vzdelávania zamestnancov na obsluhu vybraných stavebných strojov a zariadení v zmysle zákona č. 124/2006 Z. z., preto bolo jej povinnosťou dodržiavať právne predpisy vzťahujúce sa k povolenej činnosti a rešpektovať pravidlá upravené v zákonoch č. 124/2006 Z. z., č. 125/2006 a vyhl. č. 356/2007 Z. z. správať sa v intenciách týchto právnych predpisov.

Vzhľadom na uvedené krajský súd žalobu ako nedôvodnú zmietol.

2.

Proti rozsudku krajského súdu podala v zákonnej lehote odvolanie žalobkyňa z dôvodov, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci v zmysle ust. § 205 ods. 2 písm. b/ O.s.p., účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom v zmysle ust. § 221 ods. 1 písm. f) O.s.p. a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci podľa ust. § 205 ods. 2 písm. f/ O.s.p. Navrhla, aby odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvého stupňa tak, že rozhodnutie žalovaného zruší a vec mu vráti na ďalšie konanie a uloží žalovanému povinnosť nahradiť žalobkyni trovy súdneho konania.

Žalobkyňa namietala že krajský súd sa v odôvodnení rozhodnutia žiadnym spôsobom nevysporiadal s tvrdeniami žalobkyne o tom, že pracovný pomer trval už odo dňa uzatvorenia pracovnej zmluvy, neuviedol z akého dôvodu a podľa akého ustanovenia mal za to, že odborný zástupca je v pracovnom pomere so žalobcom až od 23.5.2014 a zároveň svoj právny názor nepodložil žiadnymi argumentami. Súd len nekriticky prijal názor žalovaného. Taktiež žalobkyňa uviedla, že si krajský súd v odôvodnení rozhodnutia odporoval a vyslovila svoj názor, že pokiaľ mal súd za ustálené, že pracovný pomer bol založený a trval už na základe pracovnej zmluvy zo dňa 05.01.2012, je nelogické, aby súd následne uviedol, že pracovný pomer so žalobkyňou trval až odo dňa 23.05.2014, kedy bola zo strany žalobkyne predložená NIP pracovná zmluva už so všetkými podstatnými náležitosťami, nakoľko v tomto medziobdobí nedošlo ku skončeniu pracovného pomeru žiadnym zo spôsobov vyplývajúcich z príslušných ustanovení zákonníka práce. Mala za to, že už samotná skutočnosť, že pracovná zmluva neobsahovala v čase od uzatvorenia dodatku č. 2 dňa 07.02.2012 do dňa 23.05.2014 zákonom predpísané náležitosti ešte sama o sebe neznamená, že pracovný pomer neexistoval. Práve naopak medzi žalobkyňou a odborným zástupcom došlo k naplneniu znakov tzv. závislej práce definovanej v ust. § 1 ods. 3 Zákonníka práce, preto pracovný pomer trval po celú dobu vykonávania výchovy a vzdelávania na základe Oprávnenia. Pre úplnosť žalobkyňa poukázala na nález ÚS SR I.ÚS 640/2014. Taktiež dala do pozornosti iné konanie medzi totožnými účastníkmi pred iným senátom Krajského súdu v Bratislave vedeným pod sp. zn. 6S/261/2014, ktorý sa odkláňa od právneho názoru prezentovaného v odôvodnení odvolaním napadnutého rozhodnutia.

Žalobkyňa ďalej namietala, že svoju žalobu o preskúmanie rozhodnutia správneho orgánu jednoznačne a zreteľne odôvodnila okrem iného aj tým, že rozhodnutiami správnych orgánov došlo k zjavnému a neodôvodnenému porušeniu tzv. precedenčnej zásady, resp. princípu legitímnych očakávaní správneho konania. Krajský súd sa však v odôvodnení svojho rozhodnutia s touto zásadnou námietkou, ktorej dôvodnosť bola preukázaná listinami uvedenými v bode 21 odvolania žiadnym spôsobom nevysporiadal a navyše ju do odôvodnenia rozsudku ani nezahrnul. Z predmetných listinných dôkazov bolo zrejme, že NIP ako i Inšpektorát práce Banská Bystrica, Prešov, Žilina, či ostatné inšpektoráty práce v takmer identických veciach s právnou vecou žalobkyne rozhodovali zásadne odlišným spôsobom. V rámci vykonaných kontrol inšpektoráty práce zistili porušenie zákona spočívajúce v nedisponovaní odborným zástupcom v pracovnom pomere u kontrolovaných subjektov, avšak k odňatiu oprávnenia v zmysle ust. § 27 ods. 14 zák. č. 124/2006 Z. z. nedošlo. Žalobkyňa uviedla, že nakoľko správne orgány v daných prípadoch nepostupovali podľa ust. § 27 ods. 14 zákona, a to aj napriek zisteniu porušenia zákona spočívajúceho v nedisponovaní odborným zástupcom v pracovnom pomere u kontrolovaných subjektov a nedošlo tak, k začatiu správneho konania o odobratie oprávnenia, je zrejme, že toto porušenie nepovažovali za závažné porušenie zákona o BOZP. Navyše z obsahu Súhrnnej správy NIP, bolo zrejme,

že za závažný nedostatok nebolo považované ani nedisponovanie školiteľom s odbornou spôsobilosťou. Žalobkyňa poukázala na to, že aj na základe výročných správ z vykonaných kontrol podávaných zo strany inšpektorátov práce NIP mal vedomosť o tom, že inšpektorát práce v prípade žalobkyne nepostupoval jednotne, a teda v súlade s precedenčnou zásadou. Prihliadajúc na ust. § 6 ods. 1 ZIP, podľa ktorého platí, že NIP riadi a kontroluje inšpektoráty práce a zjednocuje a racionalizuje pracovné metódy inšpektorov práce, bola žalobkyňa toho názoru, že konanie žalovaného je v priamom rozpore s predmetnou zásadou správneho konania, nakoľko mu muselo byť známe, že inšpektoráty práce v rámci vykonaných kontrol považujú takéto porušenie ZoBOZP za menej závažné porušenie povinností vyplývajúcich z ustanovení ZoBOZP. Vzhľadom na vyššie uvedené bola žalobkyňa presvedčená, že súd sa námietkou porušenia základnej zásady správneho konania vyplývajúcej z ustanovenia § 3 ods. 5 Správneho poriadku mal náležite zaoberať, nakoľko je pre posúdenie zákonnosti napadnutého rozhodnutia rozhodujúca. V nadväznosti na uvedené, žalobkyňa poukázala na to, že už v samotnej žalobe navrhla vykonanie dokazovania, súd nielenže navrhovaný dôkaz nevykonával, ale sa s daným procesným návrhom v odôvodnení rozsudku žiadnym spôsobom nevysporiadal. Tým, že rozsudok neobsahuje základné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu bola žalobkyňi odňatá možnosť konať pred súdom.

Žalobkyňa bola ďalej toho názoru, že pojem „závažné porušenie“ musí byť v rozhodnutí správnym orgánom dostatočne vyložený a jeho aplikácia na konkrétny skutkový stav aj náležite vyargumentovaná. Žalobkyňa mala v dôsledku absencie akéhokoľvek zdôvodnenia subsumovania údajných nedostatkov, ktoré sú mu zo strany žalovaného vytýkané pod pojem závažné porušenie za to, že rozhodnutie žalovaného nespĺňa náležitosti ust. § 47 ods. 3 správneho poriadku, je nepreskúmateľné, svojvoľné a arbitrárne. Z odôvodnenia rozsudku je zrejmé, že ani súd sa s týmto nedostatkom nezaoberal a túto zásadnú a pre rozhodnutie v predmetnej veci podstatnú námietku žalobcu do odôvodnenia rozsudku ani nezahrnul.

Vzhľadom na uvedené žalobkyňa vyslovila, že súd v odôvodnení rozhodnutia len nekriticky prijal tvrdenia žalovaného bez toho, aby ich správnosť presvedčivo právne zdôvodnil, rozhodnutie súdu tak pôsobí nekonzistentne a absentujú v ňom argumenty, ktoré by podporovali právny názor zdôvodňujúci výrok rozsudku.

3.

Žalovaný správny orgán vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne napadnutý rozsudok krajského súdu považoval za dostatočne odôvodnený, vychádzajúci zo správnych záverov, pri správnej aplikácii zákonov a ich výkladu, teda zákonný. Žalovaný poukázal na to, že žalobkyňa v odvolaní neuvádza žiadne nové skutočnosti, ktoré by krajský súd v rámci predchádzajúceho konania neposúdil, práve naopak krajský súd sa vysporiadal s danou vecou náležite. Podľa jeho názoru krajský súd pri posudzovaní a rozhodovaní o danej veci relevantne interpretoval príslušné predpisy a vec posudzoval v súlade s nimi, pri vychádzaní z objektívne zisteného skutkového a právneho stavu. Žalovaný náležitým spôsobom preukázal relevantnosť svojho postupu ako aj dôvodnosť existencie zodpovednostného postavenia žalobkyne a z toho vyplývajúceho neúspechu v danom konaní. Krajský súd sa s vecou a so svojimi úvahami v napadnutom rozsudku vysporiadal súladne.

Podľa názoru žalovaného mala žalobkyňa povinnosť postupovať v súlade so zákonom tak, aby nepretržite spĺňala zákonné podmienky na výkon svojej činnosti. Žalobkyňa túto povinnosť neustála, nakoľko nemala riadne ustanoveného odborného zástupcu. Žalovaný taktiež poukázal na to, že v konaniach s totožnými účastníkmi a obdobným až rovnakým skutkovým a právnym stavom iné senáty Krajského súdu v Bratislave rozhodli tiež zamietnutím žalôb, napr. sp. zn. 5S 286/214 a 1S 17/2015. Žalobkyňa vyvolala protiprávny stav a bola voči nej vyvozená zodpovednosť, ktorej sa chce svojvoľne zbaviť.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti navrhol, aby odvolací súd odvolanie zamietol a rozhodnutie krajského súdu potvrdil.

4.

Dňom 1. júla 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok (ďalej len „Ssp.“) upravujúci v zmysle § 1 a) právomoc a príslušnosť správneho súdu konajúceho a rozhodujúceho v správnom súdnictve, b) konanie a postup správneho súdu, účastníkov konania a ďalších osôb v správnom súdnictve.

Podľa ust. § 492 ods. 2 zák. č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok, odvolacie konania podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku začaté pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona sa dokončia podľa doterajších predpisov.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok - ďalej len S.s.p., § 10 ods. 2 O.s.p.) preskúmal rozsudok krajského súdu a konanie mu predchádzajúce bez nariadenia pojednávania v súlade s § 492 ods. 2 S.s.p. a s § 250ja ods. 2 O.s.p. a dospel k záveru, že rozhodnutie krajského súdu je potrebné zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie.

Predmetom odvolacieho konania v preskúmvanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 17097/2014-M_OOP-2 zo dňa 06.11.2014 v spojení s rozhodnutím Národného inšpektorátu práce č. 4/2014/2.2/MH/O, nip/2014/08487, AK/2014/05692 zo dňa 25.07.2014 jeho zrušenia a vrátenia veci žalovanému správneho orgánu na ďalšie konanie.

Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvého stupňa ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného správneho orgánu, v spojení s rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa, ako aj konania im predchádzajúce, najmä z toho pohľadu, či sa súd prvého stupňa vysporiadal so zásadnými námietkami uvedenými v žalobe a z takto vymedzeného rozsahu, či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Predmetom preskúmvacieho konania súdu v danej veci bolo rozhodnutie žalovaného č. 17097/2014-M_OOP-2 zo dňa 06.11.2014, ktorým rozhodol v časti týkajúcej sa odobratia oprávnenia tak, že odvolanie účastníka konania zamietol a rozhodnutie Národného inšpektorátu č. 4/2014/2.2/MH/O, nip/2014/08487, AK/2014/05692 zo dňa 25.07.2014 o odobratí oprávnenia č. VVZ-0010/12-08.1 vydané dňa 23.01.2012 na vykonávanie výchovy a vzdelávania zamestnancov na obsluhu vybraných stavebných strojov a zariadení potvrdil.

Národný inšpektorát práce svojim rozhodnutím č. 4/2014/2.2/MH/O, nip/2014/08487, AK/2014/05692 zo dňa 25.07.2014 rozhodol podľa ust. § 27 ods. 14 písm. a/, b/ zák. č. 124/2006 Z. z. o odobratí fyzickej osobe Q. oprávnenia č. VVZ-0010/12-08.1 vydané dňa 23.01.2012 na vykonávanie výchovy a vzdelávania zamestnancov na obsluhu vybraných stavebných strojov a zariadení. Zároveň jej uložil povinnosť do 15 dní odo dňa doručenia tohto rozhodnutia doručiť NIP Košice, originál oprávnenie č. VVZ-0010/12-08.1 vydané NIP dňa 23.01.2012.

Odvolací súd z obsahu administratívneho spisu zistil, že žalobkyňa počas administratívneho konania ako i v žalobe namietala nesprávne právne posúdenie veci, nesprávne posúdenie skutkových okolností ako i posúdenie vo veci, na ktorú nie je žalovaný v zmysle zákona oprávnený.

Podľa § 244 ods. 1 O.s.p. v správnom súdnictve preskúmvajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy.

V zmysle § 247 ods. 1 O.s.p. podľa ustanovení druhej hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 246c ods. 1 O.s.p. pre riešenie otázok, ktoré nie sú priamo upravené v tejto časti, sa použijú primerane ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona. Opravný prostriedok je prípustný, len ak je to ustanovené v tejto časti. Proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Odvolací súd upriamuje pozornosť na to, že aj keď súd v procese súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia a postupu žalovaného správneho orgánu nie je súdom skutkovým, jeho úlohou pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa piatej časti druhej hlavy Občianskeho súdneho poriadku (§§ 247 a nasl. O.s.p.) je posudzovať, či správny orgán vecne príslušný na konanie si zadovážil dostatok skutkových podkladov pre vydanie rozhodnutia, či zistil vo veci skutočný stav, či konal v súčinnosti s účastníkom konania, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi, a či obsahovalo zákonom predpísané náležitosti, teda či rozhodnutie správneho orgánu bolo vydané v súlade s hmotnoprávnymi ako aj s procesnoprávnymi predpismi. Zákonnosť rozhodnutia správneho orgánu je podmienená zákonnosťou postupu správneho orgánu predchádzajúceho vydaniu napadnutého rozhodnutia.

Pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia je pre súd rozhodujúci skutkový stav, ktorý tu bol v čase vydania napadnutého rozhodnutia. Súd môže vykonať dôkazy nevyhnutné na preskúmanie napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 1 O.s.p.).

V rámci správneho prieskumu súd teda skúma aj procesné pochybenia správneho orgánu namietané v žalobe, či uvedené procesné pochybenie správneho orgánu je takou vadou konania pred správnym orgánom, ktorá mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 O.s.p.).

Povinnosťou správneho súdu v procese súdneho prieskumu je postupovať v intenciách právnej úpravy ustanovenej v §§ 247 a nasl. O.s.p. a v spojení s § 246c ods. 1 O.s.p. podľa právnej úpravy ustanovenej v prvej a tretej časti Občianskeho súdneho poriadku.

Taktiež povinnosťou správneho súdu v odôvodnení svojho rozhodnutia vo veci samej je v súlade s § 246c ods. 1 O.s.p. v spojení s § 157 ods. 2 O.s.p. uviesť, čoho sa žalobca domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril žalovaný, stručne, jasne a výstižne vysvetliť, ktoré skutočnosti považoval za preukázané a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, ako vec právne posúdil a dať odpoveď na zásadné otázky týkajúce sa predmetu súdneho prieskumu nastolené žalobcom v žalobe. Súčasne povinnosťou súdu je dbať aj na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Odvolací súd po preskúmaní napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa a postupu mu predchádzajúceho v rozsahu odvolacích dôvodov mal preukázať, že súd prvého stupňa v procese súdneho prieskumu začatého na základe žaloby žalobcu náležite nepostupoval v zmysle zákonných procesných pravidiel nastolených zákonodarcom v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku uvedených vyššie.

Vychádzajúc z citovanej právnej úpravy povinnosťou súdu prvého stupňa v rámci súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia odvolacieho správneho orgánu v spojení s prvostupňovým správnym rozhodnutím a konaním im predchádzajúcich, bolo postupom podľa právnej úpravy ustanovenej v druhej hlave piatej časti Občianskeho súdneho poriadku v súlade so základnými procesnými zásadami konania, preskúmať zákonnosť žalobou napadnutých rozhodnutí správnych orgánov oboch stupňov a v odôvodnení napadnutého rozsudku náležite odôvodniť svoje skutkové zistenia a právne závery, teda

rozsudok odôvodniť tak, aby jasným, určitým a zrozumiteľným spôsobom bolo zrejmé, v akom rozsahu vykonal súdny prieskum napadnutého rozhodnutia žalovaného a postup mu predchádzajúci, z akých podkladov pri svojom rozhodovaní vychádzal, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, stručne, jasne a výstižne vysvetlil, akými úvahami sa riadil pri hodnotení skutkových a právnych okolností namietaných v žalobe a zodpovedal na zásadné žalobné námietky.

Z odvolaním napadnutého rozhodnutia krajského súdu nie je zrejmé, na základe akej právnej úvahy dospel krajský súd k záveru o zákonnosti žalobou napadnutého rozhodnutia v žalobkyňou namietanej časti týkajúcej sa absencie pracovného pomeru odborného zástupcu u žalobkyne a tým k porušeniu ust. § 27 ods. 6 zák. č. 124/2006 Z. z. žalobkyňou. Krajský súd iba skonštatoval, že splnenie podmienky pracovného pomeru podľa ust. § 27 ods. 6 zák. č. 124/2006 Z. z. je nevyhnutné na vydanie oprávnenia na výchovu a vzdelávanie, a preto ho inšpektorát práce skúma za každých okolností. Ďalej konštatoval, že tento nedostatok trval od 07.02.2012 do 25.03.2014. Z odôvodnenia rozhodnutia súdu tak nie je zrejmé, z akých skutočností vychádzal a ako k uvedenému záveru dospel. S právnym názorom žalovaného sa stotožnil len v tom, že posúdenie neexistencie pracovného pomeru v riešenom prípade nepredstavuje rozhodovanie o pracovno-právnom spore medzi zmluvnými stranami, ale konštatovanie porušenia ust. § 27 ods. 6 zák. č. 124/2006 Z. z. prvostupňovým správny orgánom z dôvodu absolútnej neplatnosti právneho úkonu, na ktorú sa prihliada z úradnej povinnosti.

Taktiež sa krajský súd nevyporiadal s námietkou žalobkyne ohľadne nedodržania povinnosti správneho orgánu postupovať v medziach diskrečnej právomoci a zásady obdobne rozhodovať v obdobných veciach rovnako, keď iba skonštatoval, že s poukazom na ust. § 2 ods. 1 písm. a/ bod 1 zák. č. 125/2006 Z. z. nesúhlasí s názorom žalobcu, že rozhodnutiami správnych orgánov došlo k nedodržaniu povinnosti správnych orgánov postupovať v medziach diskrečnej právomoci.

Odvolací súd upriamuje pozornosť na to, že problematike týkajúcej sa povinnosti súdu náležite zdôvodniť svoje rozhodnutie venoval značnú pozornosť vo svojej judikatúre aj Ústavný súd Slovenskej republiky - napr. v náleze č. sp. zn. IV. ÚS 1/02, II. ÚS 174/04, III. ÚS 117/07, III. ÚS 332/09, I. ÚS 243/07, I. ÚS 114/08, III. ÚS 36/2010. Ústavný súd konštatoval, že nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa uskutočňuje v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu; jedným z týchto princíпов, predstavujúcim súčasť práva na spravodlivý proces a vylučujúcim ľubovôľu pri rozhodovaní, je povinnosť súdov svoje rozhodnutia odôvodniť v súlade so zákonnou úpravou. Z odôvodnenia totiž musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Povinnosťou súdu je presvedčivo a správne vyhodnotiť dôkazy a svoje rozhodnutie náležite odôvodniť, pritom starostlivo prihliadať na všetko, čo vyšlo počas konania najavo, vrátane toho, čo uviedli účastníci. Z odôvodnenia rozhodnutia teda musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Porušením práva na spravodlivý proces môže byť aj situácia, kedy v hodnotení skutkových zistení absentuje určitá časť skutočností, ktoré vyšli v konaní najavo, ale náležitým spôsobom v celom súhrne posudzovaných skutočností neboli zhodnotené. Ústavný súd vo svojej judikatúre tiež zdôraznil, že orgán štátnej moci by mal vo svojej argumentácii, obsiahnutej v odôvodnení svojho rozhodnutia, dbať aj na jeho celkovú presvedčivosť, teda na to, aby premisy zvolené v rozhodnutí, ako aj závery, ku ktorým na základe týchto premís dospel, boli pre širšiu právnickú (ale aj laickú) verejnosť prijateľné, racionálne, ale v neposlednom rade aj spravodlivé a presvedčivé, odôvodnenie má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné a formulovať odôvodnenie je povinný spôsobom, ktorý zodpovedá základným pravidlám logického, jasného vyjadrovania a musí spĺňať základné gramatické, lexikálne a štylistické hľadiská. Nedostatky odôvodnenia zakladajú vadu nepreskúmateľnosti rozhodnutia.

Uvedenou problematikou sa už viackrát zaoberal aj Európsky súd pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) - napr. v rozhodnutí *Kraska c. Švajčiarsko* z 29. apríla 1993, séria A, č. 254-B, s. 49, § 30 konštatoval, že z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi na vykonanie dôkazov strán s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie.

Rovnako EŠLP pripomína, že rozhodnutia musia v dostatočnej miere uvádzať dôvody, na ktorých sa zakladajú (García Ruiz c. Španielsku z 21. januára 1999).

Judikatúra EŠLP a ani Ústavného súdu SR pritom nevyžaduje, aby na každý argument strany bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia, ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument.

Vzhľadom k uvedenému odvolací súd v danej veci považuje odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa za nedostatočné, keď prvostupňový súd v odôvodnení rozsudku neuviedol jasným a zrozumiteľným spôsobom svoju právnu úvahu, na základe ktorej prijal svoj záver o zákonnosti rozhodnutia žalovaného, pričom sa vyčerpávajúco nevysporiadal so zásadnými námietkami žalobkyne, v dôsledku čoho odôvodnenie rozsudku trpí vadou vykazujúcou znaky formalizmu a arbitrárnosti. Súd prvého stupňa teda náležite nepostupoval v intenciách zákonnej úpravy Občianskeho súdneho poriadku a ani v intenciách ustálenej judikatúry Ústavného súdu Slovenskej republiky a EŠLP. Skutočnosť, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku súdu prvého stupňa náležitým spôsobom nevyplýva jasná a určitá odpoveď na zásadné argumenty žalobkyne k nezákonnosti rozhodnutia žalovaného, namietajúce v žalobe a ani jeho právna úvaha, podmieňujúca jeho záver o zákonnosti rozhodnutia žalovaného, má za následok odňatie možnosti žalobkyne konať pred súdom. Vzhľadom k tomu, že krajský súd dostatočne neodôvodnil svoje rozhodnutie, odvolací súd v preskúmvanej veci ani nemohol posúdiť dôvodnosť odvolacích námietok žalobkyne uvedených v odvolaní proti rozsudku krajského súdu v merite veci.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 492 ods. 2 S.s.p. v spojení s § 250ja ods. 3 veta druhá O.s.p. a v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/, ods. 2 O.s.p. a s § 246c ods. 1, veta prvá O.s.p. zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

V ďalšom konaní úlohou prvostupňového súdu bude opätovne sa vecou dôsledne zaoberať, vec prejednať v medziach podanej žaloby, posúdiť zákonnosť rozhodnutia a postupu žalovaného v spojení s rozhodnutím a postupom prvostupňového správneho orgánu a vo veci opätovne rozhodnúť, a svoje rozhodnutie aj riadne a presvedčivo odôvodniť, vysporiadajúc sa so žalobnými ako i odvolacími námietkami žalobkyne. V novom rozhodnutí krajský súd opätovne rozhodne o náhrade trov konania, vrátane o náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 v spojení s § 246c ods. 1 vety prvej O.s.p. a s § 492 ods. 2 S.s.p.). Súd prvého stupňa v ďalšom konaní bude postupovať podľa procesných noriem účinných od 1. júla 2016 v súvislosti s nadobudnutím účinnosti Správneho súdneho poriadku.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.